USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **P. C.,** zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2024, č. j. OAM-1478/ZA-ZA11-K12-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2024, č. j. 13 Az 6/2024-22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jako zjevně nedůvodnou. Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu a žalobce neprokázal opak.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítl v ní, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť neodpovídá na zásadní otázky podané žádosti. Domníval se, že vzhledem k důvodům žádosti měl žalovaný nejprve posoudit postavení homosexuálů v zemi původu. Žalovaný se zabýval touto otázkou pouze pohledem legislativy, nikoliv však prizmatem společenského vnímání sexuálních menšin. Žalobce přitom uvedl, že se primárně obává útlaku ze strany společnosti, nikoliv ze strany státní moci, která homosexuály přímo nediskriminuje. Žalobce sice nemá stálého partnera, ovšem při pobytu v České republice svoji sexuální orientaci neskrývá. Otázkou je, zda by se mohl stejným způsobem chovat i v zemi původu. Ze shromážděných podkladů vyplývá přesvědčivá negativní odpověď. Žalobce shrnul, že při posuzování jeho žádosti mělo být nejprve objektivně zhodnoceno postavení homosexuálů v zemi původu, dále otázka, zda je skutečně homosexuálem, a poté relevantnost jeho obav. Pokud je skutečně homosexuálem a je-li tato orientace v zemi

původu tolerována jen za předpokladu, že je skrývána, nelze po něm spravedlivě požadovat, aby se za svoji orientaci styděl a aktivně ji maskoval, neboť projevem jeho svobody je právě otevřená realizace sexuální orientace.

[3] Městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné a vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný při rozhodování vycházel z aktuálních a relevantních informací o situaci v Moldavsku, včetně informací o postavení sexuálních menšin. Městský soud konstatoval, že žalobce neprokázal, že by v jeho konkrétním případě nebylo možné považovat Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Žalobce uvedl, že se obává společenského útlaku z důvodu své sexuální orientace, avšak žalovaný zjistil, že v Moldavsku nedochází k systematickému pronásledování sexuálních menšin. Městský soud souhlasil s žalovaným, že žalobce měl možnost požádat moldavské orgány o ochranu, což však neučinil. Nebylo prokázáno, že by státní orgány odmítaly poskytnout ochranu osobám pronásledovaným z důvodu jejich sexuální orientace.

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele k odstranění jejích vad, tedy k vymezení kasačních námitek. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel pouze zopakoval svoji žalobu (viz odst. 2 výše). Nad rámec toho doplnil, že městský soud nekriticky adoptoval postup správního orgánu.

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti.

[6] Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[7] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byly kasační námitky způsobilé k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského (městského) soudu. Stěžovatel je tedy povinen v kasační stížnosti vymezit rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí a musí předestřít a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského (městského) soudu, a z kterých konkrétních důvodů závěry soudu považuje za nezákonné, resp. nepřezkoumatelné (usnesení NSS ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 Azs 41/2023-38, a rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41). Stěžovatel tedy musí vylíčit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský (městský) soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 As 202/2022-25).

[8] Městský soud se s poměrně stručnou žalobou rozsáhle vypořádal ze všech hledisek, které stěžovatel naznačil. K jednotlivým aspektům případu odkázal na početnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Na argumentační úsilí městského soudu reagoval stěžovatel

tak, že zopakoval svoji žalobu a městskému soudu vytkl, že se nekriticky ztotožnil se žalovaným. Žádnou konkrétní polemiku s argumentací městského soudu nepředestřel. Kasační stížnost vůbec nereaguje na důvody rozsudku městského soudu. Stěžovatel tedy v kasační stížnosti neuplatnil žádné skutečné námitky. Kasační stížnost se proto opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, nebo rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 Azs 299/2020-41, a ze dne 23. 8. 2023, č. j. 8 Azs 43/2022-51, srov. též nález Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23).

[9] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost jako celek je nepřípustná, Nejvyšší správní soud ji odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu